

Akademik prof. dr. ALOIS TAVČAR

Jugoslovensku nauku i kulturu, a posebno poljoprivrednu struku, zadesio je veliki gubitak. Prvog marta 1979. preminuo je u Zagrebu klasik nauke o nasljednosti i njen najugledniji domaći predstavnik, istaknuti patriota i humanista, čovjek blistavog duha i uma — dr Alois Tavčar, dugogodišnji član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti i profesor Zagrebačkog sveučilišta. Njegova je smrt bolno odjeknula među brojnim prijateljima, saradnicima, učenicima i poštovaocima širom zemlje i svijeta.

Prof. Tavčar je rođen 2. marta 1895. u Ljubljani, gdje je stekao osnovno obrazovanje i završio gimnaziju 1913. Studije je završio na Poljoprivrednom fakultetu u Pragu 1918. gdje je, neposredno nakon toga, jedno vrijeme radio kao asistent. Potom je premješten u Kmetijsku družbu u Ljubljani, odakle je otišao na jednogodišnju specijalizaciju u Institut za oplemenjivanje bilja istog fakulteta u Pragu. U Pragu je i doktorirao 1921. sa tezom: Varijaciono-statistička istraživanja kvantitativnih svojstava *Phaseolus vulgaris L.*, koju mu je objavila Masarikova akademija nauka 1923.

Još je 1922. izabran za pristava Poljoprivredno-šumarskog fakulteta u Zagrebu, za predmete genetika i oplemenjivanje bilja, a već je 1924. biran za docenta na istom fakultetu.

Ugled mladog naučnika rastao je brzo. Njegovo obrazovanje uskoro je zapaženo među vodećim tadašnjim genetičarima. S toga mu je ponuđena jednogodišnja stipendija Rockefellerove fondacije za specijalizaciju u Institutu za genetiku i oplemenjivanje bilja na Cornell Univerzitetu u Iitaci pod rukovodstvom prof. R. A.

Emersona. Tamo je proučavao posebno neka kvantitativna svojstva kukuruza čije je rezultate saopštio na Petom internacionalnom kongresu genetičara u Berlinu, 11.-17. septembra 1927., održanom pod predsjedništvom prof. **Erwina Baura**.

Nakon povratka u zemlju posebnu je pažnju posvetio proučavanjima domaćih sorata kukuruza i njihovih hibridnih kombinacija. Rezultate toga rada saopštio je na Prvom evropskom kongresu o proizvodnji i oplemenjivanju kukuruza u Pau — Francuska.

Na istom kongresu podnio je i referat o mutantu kukuruza sa dvostrukim brojem dekusiranih listova i klipova — do tada još nepoznatom svojstvu **Graminea**, koje je inače uslovljeno interakcijom gena iz serije multiplih alela. O nasljeđivanju biljaka kukuruza sa 3, 4 i 5 listova u pršljenu i odgovarajućim brojem klipova, objavio je 1940. opširnu raspravu u izdanju Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, a prikaz o rezultatima genetskih analiza nekih od ovih svojstava u »Zeitschrift für Pflanzenzüchtung« — Berlin. Na devetom internacionalnom kongresu genetičara, 24 — 31. avgusta 1953. u Bellagio — Italija održanom pod predsjedništvom **R. B. Goldschmidta**, referisao je o biljkama kukuruza koje se usljed nasljednih deformacija generativnih organa mogu razmnožavati i vegetativno. Tada je prikazao i njihovu citogenetsku konstituciju.

Mutanti kukuruza koje je ustanovio prof. **Tavčar** 1927. i oni koje je dobio 1960. induciranom akutnom radijacijom zrna, gama zracima, jedinstveni su u svijetu i veoma značajni za proučavanje evolucije i unapređivanja ove kulture.

Na desetom internacionalnom kongresu 20-27. avgusta 1958. u Montrealu, pod predsjedništvom prof. **Sewall Wrighta**, referisao je o hibridima kukuruza sa do 20 stabljika, koji je dobio hibridizacijom biljaka sa dekusiranim listovima, čiji se neki genotipovi mogu koristiti i u kombinacionom ukrštanju za proizvodnju hibrida.

Dugo je radio na proučavanju i proizvodnji rodnih hibrida, stvaranjem samooplodnih linija od domaćih sorata i ekotipova, o čemu je objavio i nekoliko radova. Zalagao se trajno za kolekcioniranje, održavanje i proučavanje domaćih tipova kao ishodnog genetskog materijala od izuzetnog značaja, za stvaranje novih visokokvalitetnih hibrida. Naša zemlja je, posebno njena brdsko-planinska oblast, jedan od rijetkih centara sa obiljem domaćih odlika, mahom tvrdunaca, ove za niz zemalja vodeće kulturne biljke. O njima je referisao na Internacionalnom kongresu za oplemenjivanje kukuruza, koji je organizovala Njemačka akademija poljoprivrednih nauka. Danas, po ugledu na prof. **Tavčara**, ova proučavanja nastavlja ju njegovi sljedbenici.

Poseban naučni interes predstavlja otkriće somatskih mutacija, koje je ustanovio u strukturi endosperma kukuruza, o čijem je nasljeđivanju referisao na I jugoslovenskom biološkom kongresu u Zagrebu.

Pored kukuruza, proučavao je genetska svojstva i radio na unapređivanju i drugih poljoprivrednih biljaka posebno strnih žita.

Hibridizacijom nekih domaćih oplemenjenih sorata ozimog višerednog krmnog ječma, sa dvorednim jarim pivarskim ječmovima iz Zapadne Evrope, uzgajao je ozimi dvoredni pivarski ječam.

U izdanju Jugoslovenske akademije znanosti i umjetnosti objavio je 1960. studiju: Varijetete i genotipovi *Triticum turgidum* s Pelješca i njihovi prirodni i proizvedeni hibridi — koja predstavlja rezultate proučavanja domaćih varijeteta i genotipova ove vrste sakupljenih u toku 1953. i 1954. a održavanih na oglednom polju JAZU u Arboretum Trsteno, kod Dubrovnika. Botaničku pripadnost odredio im je na temelju klasifikacije Percivala 1921. i Flaksbergera 1935. Međutim, pošto je to bilo teško odrediti po ovim klasifikacijama, naročito u odnosu na srodne i slične oblike *Tr. durum Desf.* unio je u njih i sopstvene dopune o nekim svojstvima, posebno boji pljeva, pljevica i osja, i boji i strukturi zrna, što za istraživače u ovoj oblasti predstavlja znatnu pomoć.

Kolekciju ovih i drugih vrsta pšenice i strnih žita povjerilo je, po želji samog profesora, Odjeljenje prirodnih nauka JAZU, 1975. na dalje održavanje i proučavanje, autoru ovih redova u Poljoprivrednom institutu — Titograd.

Osim ovih, proučavao je poblize i neke osobine suncokreta, repice, orgšćice, soje, pasulja, graška, slanutka, nekih vrsta cvijeća i drugih biljaka.

Uza sve to, prof. Tavčar je dobar poznavalac i ostalog ratarskog bilja. Malo je naših poljoprivrednih rejona koje on nije proučavao i ukazivao mladima na mjere potrebne za njihovo unapređivanje. Često je isticao bogatstvo oblika i ljepote naše zemlje, a zalagao se neprekidno za proučavanje i održavanje kulturno-istorijskog i botaničko-florističkog sastava domaćeg bilja. Teško mu je padalo to što ono brzo iščezava kako iz proizvodnje, tako i iz sastava domaće flore. Još je u prvim fazama svog naučnog razvoja usvojio ideje vidovitog genetičara i selekcionara Nikole Ivanovića — Vavilova, tvorca teorije homolognih redova u razvoju svojstava i teorije gencentara kulturnog bilja i njihove domestikacije diferenciranja oblika i evolucije. Ta načela je prenosio na mlađe i isticao pozitivna svojstva autohtonih oblika i prijeku potrebu formiranja i održavanja nacionalne kolekcije kulturnog bilja, koju, na žalost, nije dočekao da vidi. Posebno je isticao potrebu proučavanja

domaćih oblika na teritoriji Crne Gore, istočne Hercegovine i jugo-zapadne Srbije.

Na osnovu rezultata svojih proučavanja, mogao je bez sumnje sa više sigurnosti uticati na pravilniju orijentaciju proizvodnje ratarskog bilja u nas.

U toku 1957/58. pohađao je, na Timirjazevskoj akademiji u Moskvi, tromjesečni tečaj o primjeni nuklearne energije u biologiji. Nakon toga je duže radio na stvaranju korisnih mutacija kulturnog bilja djelovanjem jonizirajuće radijacije gama-zrakâ. O rezultatima toga rada referisao je na internacionalnim kongresima o primjeni radio-izotopa na oplemenjivanju bilja u Varšavi, Rimu, Pragu i u Bugarskoj.

Ustanovio je prednost uticaja slabijih doza radioaktivnog zračenja na sjeme za dobijanje korisnih mutacija u drugoj i trećoj generaciji, suprotno mišljenjima nekih autora o pozitivnom djetstvu većih doza, koje uslje raznih hromozomskih aberacija izazivaju nisku frekvenciju korisnih mutacija. Primjenom ovih metoda stvorio je pravu kolekciju genotipova kukuruza i pšenice. Iz ove oblasti objavio je 16 naučnih radova.

U toku 1963. i 1964. boravio je u Egiptu kao ekspert Međunarodne agencije Ujedinjenih nacija za nuklearnu energiju za oblast radijacijskih mutacija poljoprivrednih biljaka, o čemu je 1968. držao niz predavanja na nekim američkim univerzitetima i na Kongresu američkih citogenetičara kukuruza.

Još je 1923. njegovim zalaganjem osnovano Društvo oplemenjivača bilja Jugoslavije, u čiju je nadležnost spadalo priznavanje novih sorata kulturnog bilja. Prof. T a v č a r bio je predsjednik i duša tog Društva sve do drugog svjetskog rata.

Jedan je od osnivača Društva genetičara Jugoslavije — 26. juna 1969. u Ljubljani i njegov dugogodišnji predsjednik. U Institutu za genetiku i oplemenjivanje bilja Poljoprivrednog fakulteta u Zagrebu odgojio je znatan broj istaknutih naučnih radnika iz genetike i oplemenjivanja bilja kako naše, tako i nekih drugih zemalja.

Kad god je trebalo predstavljati domaću nauku o nasljednosti na međunarodnim skupovima, predratna, a dugo vremena i poratna Jugoslavija, slala je prof. T a v č a r a. Učesnik je gotovo svih internacionalnih kongresa genetičara od petog — u Berlinu 1927 do jedanajestog — u Hagu 2-10 septembra 1963.

Autor je preko 100 naučnih radova i 7 udžbenika. U uglednom Handbuch der Pflanzenzüchtung — Berlin und Hamburg 1956. i 1968. obradio je posebno poglavlje o genetici i oplemenjivanju kukuruza u evropskim zemljama.

Njegovi udžbenici iz genetike i varijacione statistike imaju u nas pionirsku ulogu. U njima su izložena tadašnja našela tih srod-

nih nauka. Temelje nauke o nasljednosti objavio je 1930. To je svojevrsan prikaz genetike kroz rješavanje problema hibridizacije, što karakteriše period razvoja nauke o nasljednosti, nazvane mendelizam—morganizam. Godinu dana ranije objavio je Naputak za izučavanje raznih varijaciono-statističkih vrijednosti, pod nazivom »Varijaciona statistika u eksperimentalnoj poljoprivredi«. Neposredno nakon rata — 1946. objavio je »Biometriku u poljoprivredi«, a 1950. studiju »Transplantacija i vegetativni hibridi nekih poljoprivrednih biljaka«, u kojoj se posebno osvrnuo na radove nekih ruskih autora. Prvi kompletan domaći udžbenik iz genetike »Osnove genetike« pojavio se 1952, a već 1956. i »Oplemenjivanje bilja« — do sada najbolji i najpotpuniji priručnik ove vrste na srpskohrvatskom jeziku.

Knjige prof. Tavčara, sa knjigama prof. Stebuta — »Osnove genetike« 1938. i »Metodika selekcije« — 1939, pored pionirskog značaja za razvoj genetske misli u nas, služile su dugo i kao odlični udžbenici brojnim genetičarima školovanim na domaćim poljoprivrednim fakultetima. One, kao i njegovi radovi predstavljaju rezultate eksperimentalnog i studijskog rada, bogatog iskustva i osobitih napora jednog rijetkog naučnika i profesora.

Dugo je bio i član Redakcionog odbora Arhiva za poljoprivredne nauke u Beogradu i Biljne proizvodnje i Znanstvene smotre u Zagrebu i nekih drugih uglednih naučnih publikacija, a idejni je pokretač i jedan od osnivača specijalizovanog naučnog časopisa Genetika, 1969. Beograd — organa Društva genetičara Jugoslavije.

Bio je redovni član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, u Zagrebu dopisni član Slovenske akademije znanosti in umjetnosti u Ljubljani, Masarikove akademije u Pragu, Američke asocijacije za unapređivanje nauke u Wašingtonu D. C., Eucarpiae i drugih domaćih i stranih institucija i društava.

U znaku osobitih zasluga za razvoj domaće nauke o nasljednosti i njene primjene na unapređivanje kulturnog bilja; za osnivanje i razvoj savremene jugoslovenske škole za genetiku, i odgoj u toku čitave polovine jednog stoljeća brojnih generacija genetičara i poljoprivrednih stručnjaka Jugoslavije i nekih drugih zemalja, prof. T a v č a r dobio je brojna visoka i rijetka društvena priznanja i odlikovanja: Orden rada I reda, Orden zasluga za narod, Orden bratstva i jedinstva sa zlatnim vijencem i Nagradu »Ruđer Bošković«. Uz to ga je Čehoslovačka akademija nauka u Pragu prigodom Međunarodne proslave stogodišnjice Mendeljeve publikacije o tumačenju principa o nasleđivanju stojstava organizama, odlikovala srebrnom medaljom, za doprinos razvoju genetike.

Iako su još od samih začetaka genetske naučne misli tokom prošlog vijeka i njenog jačeg razvoja početkom ovoga na temeljima epohalnih otkrića L a m a r k a, D a r v i n a, M e n d e l j a, Č e r-

maka, Korensa, Huga re Vries-a, Morgana i dr. velikana bioloških nauka, davali tome zapažen doprinos i domaći genetičari Đorđe Radić, Eran Jesenko i, posebno Milišav Demerec — ipak se prof. Tavčars pravom smatra osnivačem i najeminentnijim predstavnikom jugoslovenske škole za genetiku i oplemenjivanje bilja. On je preko 50 punih godina presudnih za razvoj domaće nauke i kulture u minulim fazama našeg predratnog i poratnog života, utirao puteve te nauke — podugo i prilično usamljen. Njegovim djelom ta nauka je dostigla visok stepen i zauzela dostojno mjesto u sistemu svjetske nauke o nasljednosti. Sa prof. Stebutom afirmisao ju je u zemlji, a sa prof. Demerecom u svijetu.

Nije teško ocijeniti koliku zahvalnost duguje zemlja i njeno potomstvo čovjeku koji je u njoj začeo jednu tako značajnu granu naučne misli i toliko vremena bio centralna ličnost njenoga razvoja.

Bezmalob svi su današnji jugoslovenski genetičari direktni ili indirektni učenici prof. Tavčara. Oni su od njega usvajali osnovne zakonitosti ove danas toliko razgranate biološke nauke, značajne za čovjeka i cijeli živi svijet koji ga okružuje.

Sve njih je, a posebno one koji su željeli da se posvete proučavanju te nauke, uvodio u krug njenih ideja, elemenata i metoda rada, na temeljima kojih bi mogli smjelije ulaziti u tajne života, posebno biljaka, kojima svekolika živa priroda neograničeno obiluje.

Ostao je do kraja postojan i uvjerljiv u dokazivanju načela istinske nauke i hromozomske teorije o nasljednosti. Nije se kolebao pod bilo kojim i čijim nenaučnim pritiscima, pa ni teorijama o svemoći vegetacijskih faktora spoljne sredine i njenim uticajima na promjenu nasljednosti organizama — koja je jedno vrijeme i u nas uporno naturana od njenih malobrojnih nosilaca, kada je istinska genetska naučna misao čutala i bila progonjena. Time je i našoj zemlji, kao i nekim drugima nanesena znatna šteta, ne samo u razvoju te naučne misli nego i unapređivanju organizama, a posebno biljne i stočarske proizvodnje.

Humanost, plemenitost i dostojanstvena skromnost bile su dominantne osobine prof. Tavčara, a duhovni ambijent nacionalnog preporoda Slovenije u vrijeme njegove mladosti presudno je uticao na formiranje njegove trajne rodoljubive životne orijentacije. Svoju ličnost najbolje je predstavio svojim djelom trajne istorijske vrijednosti za razvoj nauke o nasljednosti. S osobitom ljubavlju pratio je i smjelo ulazio u tajne nasljeđivanja osobina potomaka od predaka, na temelju čega je i mogao sa više uspjeha uticati na pravilan razvoj ove nauke i njenu razumnju primjenu na unapređivanje organizama.

Možda je osobita zasluga prof. Tavčara u odgoju brojnih generacija genetičara. Oni danas imaju svoja odgovarajuća društva, svoje sekcije i svoje specijalizovane publikacije. Sa njima uporedo rastu i brojne naučno-istraživačke institucije, u kojima su genetska proučavanja i oplemenjivanje organizama osnovne grane djelatnosti. Danas se genetika predaje na sve više fakulteta i srednjih škola, a njena savremena načela prate i usvajaju sve širi krugovi obrazovanog svijeta.

Stoga je prirodno što u takvim novim prilikama razvoja ove nauke i savremenim odnosima naučnog svijeta, njegovi sljedbenici smjelije ulaze u međunarodnu saradnju radi izmjene iskustava i brže interakcije rezultata naučnog rada neophodnih u savremenom životu svakoga naroda. O tome svjedoči i brojno učešće jugoslovenskih genetičara na Četrnaestom internacionalnom kongresu genetičara u Moskvi 21-31. avgusta 1978.

— — —

Značan broj ljudi veličanstveno je ispratio prof. Tavčara na njegov posljednji put. Došli su na Mirogoj iz brojnih gradova i sela gotovo cijele zemlje — sa akademija i univerziteta, iz instituta, zavoda i škola, iz biblioteka i laboratorija, sa oglednih i žitnih polja — njegovi prijatelji, poštovaoci i saradnici, a nadasve njegovi učenici — stariji i mlađi, predstavnici cijele domaće kulturne i naučne javnosti — da još jedanput izraze duboko osjećanje bola, poštovanja, ljubavi i zahvalnosti velikom čovjeku prof. Tavčaru.

Okupljeni oko njegovih posmrtnih ostataka, u širokom krugu, pognute glave, u dubokom nijemom bolu, s osobitim pijetetom, isticali su biranim riječima u svečanom tonu, njegova djela i izražavali dirljivo svoje poštovanje i zahvalnost velikanu domaće nauke o nasljednosti i oplemenjivanju bilja, uglednom prijatelju, istaknutom patrioti i humanisti i mudrom učitelju — akademiku profesoru doktoru Aloisu Tavčaru.

Potom su stupajući krotko u gustim kolonama ispratili njegove sjeni do vječne kuće i predali ih zemlji na trajni počinak. Ostali su tužni njegovim odlaskom i ponosni njegovom ličnošću i djelom.

Naša zemlja i njeni ljudi od nauke, posebno oni koji se budu bavili proučavanjem nasljeđivanja osobina potomaka od predaka i procesima razvoja i unapređenja organizama, dugo će pamtiti i cijeniti ime i djelo prof. Tavčara. Oni koji dolaze smatraće ga osnivačem i učiteljem te mlade nauke u nas. Njima će on služiti za primjer kako se stvaraju djela trajne vrijednosti, koliko se voli svoja domovina i kako se u njoj njeguju bratski i ljudski odnosi.

Neka je slava i trajna blagodarnost prof. Tavčaru.

Dr Ljubo Pavičević

ПРОФ. ИНЖ. ВЛАДИМИР ДРЕЦУН

Из наше пољопривредне струке и науке заувјек је, 27. фебруара 1979. године, отишао њен истакнути неимар а наш угледни и заслужни земљак проф. инж. Владимир Дреџун. Од њега су се, поред бројне родбине и пријатеља 28. фебруара на гробљу у Херцег-Новом, последњи пут, са пажњом и пијететом, опростили и пољопривредни стручњаци Црне Горе, одавши на тај начин признање овом ријетком хуманисти, истакнутом пољопривредном стручњаку у области сточарства и редовном професору Сарајевског универзитета.

Проф. Дреџун рођен је у Љуботињу код Цетинља, 1903. Основну школу и Гимназију завршио је на Цетинљу а пољопривредне студије започео у Прагу и довршио у Загребу 1925.

Послије завршетка студија радио је од 1926—1933. као наставник Пољопривредне школе у Шапцу, Буприји, Илоку и Ади. Краће вријеме био је референт за пољопривредну наставу у банској управи у Скопљу, а од 1934. до рата као референт за сточарство министарства пољопривреде у Београду. За вријеме окупације радио је илегално за НОП у Београду и 1943. постаје члан КПЈ. Послије ослобођења до избора за професора Пољопривредног факултета у Сарајеву 1947. био је начелник за сточарство Савезног министарства пољопривреде у Београду.

Послије пуних 45 година плодног рада у пољопривредној науци дошао је да потражи лијека својој опакој болести у питомој природи Херцег-Новог. На жалост, тешка болест, која га је годинама везала за постељу, није му дозволила да у миру

проведе свој заслужени одмор, а нама, пољопривредним стручњацима Црне Горе, да искористимо његово стручно знање и искуство, стечено дугогодишњим радом на веома одговорним пословима и задацима.

Професор Дрецуи био је заиста спреман да помогне свакоме ко је то од њега тражио, а посебно крају у којем је поникао и за који је био везан бројним пријатељствима, родбинским везама и успоменама из младости. Иако је као стручњак претежно био везан за друге средине, професор Дрецуи је са радног мјеста у предратном министарству пољопривреде и шумарства, а нарочито као начелник Одјељења за сточарство у Савезном министарству пољопривреде и шумарства након ослобођења, и непосредно утицао на развој и унапређивање црногорског сточарства. И поред велике заузетости, као наставник Пољопривредног факултета у Сарајеву и на другим друштвеним и стручним пословима у Босни и Херцеговини, по позиву више пута обилази Црну Гору дајући корисне предлоге ради предузимања мјера за унапређивање њеног сточарства, нарочито у планинским подручјима.

Још прије рата проф. Дрецуи био је добро познат и признат пољопривредни стручњак, посебно кроз његово интересовање за сточарство и планинско газдовање. О томе најбоље свједочи двадесетак научних и стручних радова из тог периода. Презимљањем одговорне дужности професора новооснованог Пољопривредног факултета у Сарајеву он се, као већ формиран и зрео стручњак, са тог радног мјеста још интензивније бавио стручним и научним радом. Као професор објавио је већи број истакнутих научних и стручних радова који су стекли признање југословенске научне и стручне јавности, док су неки од њих запажени и цијењени и ваг граница наше земље. Проблематика научних и стручних радова покојног професора може се према начину њиховог третирања у потпуности искористити и за услове Црне Горе, у чему је њихов посебан научни и практични значај.

У бројним научним и стручним радовима професор Дрецуи обрађивао је проблематику свих грана сточарства, али су му ипак најзапаженији радови из говедарства и овчарства, који имају фундаменталан значај и чији се резултати могу успјешно примјенити у свим брдско-планинским подручјима наше земље, посебно у условима Црне Горе. У тим радовима веома се студиозно обрађује најактуелнија научна и стручна проблематика са поентом ка практичној примјени резултата научних истраживања. Он је и као стручњак и као научни радник био веома критичан и савјестан, али и изузетно упоран приликом заступања ставова у чију је исправност био убијеђен. За њега, у том погледу, није било компромиса иако је увијек био

спреман да са дужном пажњом саслуша и уважава мишљења која се нијесу увијек подударала са његовим.

Као универзитетски наставник професор Дреџун истицао се и као врстан педагог. Његова јасна и занимљива предавања из области специјалног сточарства — његове уже специјалности — привлачила су пажњу бројних студената Пољопривредног факултета у Сарајеву за више од 20 година његовог активног рада на мјесту универзитетског наставника. За све то вријеме он је због своје објективности, јасноће излагања, практичности и културног опхођења био ауторитет за студенте из свих југословенских средина.

Велики број црногорских пољопривредних стручњака, који сада раде на одговорним стручним и научним пословима у Републици, поносни су што су били баџи проф. Дреџуна, кога се са пијететом и уважавањем сјећају.

О људским особинама проф. Дреџуна није лако и једноставно говорити. Својом маркантном горштакчком појавом, благородном природом, ријетким личним поштењем, скромношћу и културним опхођењем он је плијенио већ при првом сусрету. Уживао је свуда подједнако симпатије: својих колега наставника и сарадника, студената и свих пољопривредних стручњака са којима је долазио у додир. Он је такав углед уживао иако по својој природи није био конформиста нити се устручавао да упорно заступа своје ставове и мишљења из области којом се бавио, али, па и да напада све оно што се противило његовим убјеђењима стеченим дугогодишњим упорним и савјесним радом. Но, и у тим приликама, увијек је био тактичан и уважавао личност саговорника. Својом благородношћу, финоћом и опхођењем професор Дреџун је смирено дјеловао на људе, њихову природу и дјела и никада није међу њима распиривао мржњу и подозрење. Своје млађе сараднике и стручњаке подстицао је на стваралаштво, студозност у раду, лијепе људске односе и посебно на хуманост. По тим својим и другим дивним људским особинама професор Дреџун је заузимао истакнуто мјесто међу људима свог времена и своје струке.

Смрћу професора Дреџуна из југословенске пољопривредне струке и науке нестало је један од њених достојних и маркантних неимара. Он је тој струци и науци у свом релативно дугом радном вијеку дао веома запажени допринос, по чему се с правом може убројити међу најистакнутије личности наше пољопривредне струке. Бројни поштоваоци личности и дјела покојног професора губе његовом смрћу свог драгог пријатеља, учитеља и савјетника. Због тога ће га његови некадашњи студенти

из Црне Горе и други бројни пољопривредни стручњаци из наше средине задржати у најљепшој успомени и трајном сјећању.

Нека је трајан спомен и благодарност великом човјеку, мудрому учитељу, драгом пријатељу и колеги и врсном пољопривредном стручњаку професору Владимиру Дрецуњу.

Др Михајло Љумовић